

CD vil arbejde positivt for ministerens forslag i udvalget.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti har vi også studeret forslaget, og umiddelbart er der elementer i det, som vi synes er positive, f.eks. bofællesskab for vore ældre. Men man må indrømme, at forslaget indeholder en lang række andre ting, og derfor vil vi under udvalgsarbejdet, ligesom også andre har givet udtryk for, kigge på nogle af de her ting.

Vi vil også have, at ministeren skal se på noget omkring de økonomiske konsekvenser. Jeg føler mig heller ikke helt tryk ved det, der står i forslaget, men det kan jo være, jeg bliver tryk, når først ministeren har udredt det nærmere. Men umiddelbart vil vi afvente udvalgsarbejdet og derefter tage endelig stilling til det foreliggende forslag.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Må jeg indlede med at sige tak til de forskellige ordførere for den positive indstilling, der er udvist.

Jeg vil også sige, at det vel også ville være overraskende, hvis det ikke var sådan, at jeg ikke altid er enig med fru Kirsten Jacobsen, men for mig har udgangspunktet været at give nogle botilbud til nogle mennesker, som de ikke har i dag. Altså ikke kun et alternativ, men et reelt botilbud, der i og for sig kunne være befordrende for deres livskvalitet. Det er det, der er det afgørende. Det er naturligvis også det, der er kommet frem i de 5-6 punkter, vi har skitseret forslaget i.

Jeg kunne godt bruge et par minutter til at fortælle om de erfaringer, der ligger bag, for jeg har faktisk rejst land og rige rundt for at besøge bofællesskaber. Og jeg må sige, at det har været en rigtig berigende oplevelse, fordi disse mennesker, som jo selv har søgt sammen på en eller anden måde inden for den eksisterende lovgivning, har været i stand til at opbygge nogle bofællesskaber både med fælles køkken og fælles toilet. Og da kan man sige, at når man kommer så tæt på hinanden, så forudsætter det også en meget stor tolerance over for hinanden, og derfor kan det kun fungere, når man virkelig har den rette indstilling. Men så fungerer det også, så bliver det en dynamoeffekt ikke alene for de mennesker, der bor der, men også for det omliggende samfund.

For andre var det vel mere spørgsmålet om, at man ønskede at have nogle muligheder for at beskæftige sig med ting uden for sin egen bolig og samtidig også at have en tryghed, ved at der var andre til stede, hvis der var nogle ting, som man ikke selv kunne klare.

Der er en lang række enlige – de behøvede ikke være enlige som sådan, det kunne også være ægtepar – der gerne vil have et større fællesskab, men også have deres eget. Og det vil, som Bent Rold Andersen formulerer det, sige: Vi vil gerne have noget at være fælles om, og det forudsætter, at vi har noget at være fælles i. Det kan være fællesrum med mange forskellige aktiviteter, det kan være mindre fællesrum.

Det kan også være de grupper, som ikke mindst fru Sonja Mikkelsen, hr. Willy Søvndal og andre beskæftigede sig med, nemlig de grupper, som jo ikke naturligt kommer ind. Det er de tungere grupper, som vi har. Dem har jeg også besøgt, både når det drejer sig om hjemløse i skurvogne, der kommer ind i bofællesskab med sociale viceværter, og når det drejer sig om unge retarderede, der skulle have et hjem. Også dér har vi været.

Det, der har været opgaven, og de ting, jeg har lyttet til, var at finde ud af: Hvad var barriererne? Det er jo det, der er det vigtige. Den ene barriere, når det drejer sig om de almene boliger, er, at hvis man tager reglerne, som de er i dag, så har man ikke selv indflydelse på, hvem der skal flytte ind. Og dér må jeg sige, at skulle jeg bo der selv, ville jeg da ikke bare affinde mig med, at der kom en eller anden, som skulle bo der, som jeg ikke kender, når vi skulle bo så tæt. Så derfor har vi klargjort, at hvis vi laver bofællesskab i den almene sektor, så har de, der bor i bofællesskabet også indflydelse på, hvem der skal ind bagefter.

Det andet, der var kendetegnet, var, og det var meget væsentligt for de mennesker, at man i nogle af de tungere grupper, kan vi sige, dér er det sådan, at bofællesskabet jo kører efter de regler, som vi nu kender med boligsikring, boligstøtte – det skal jeg ikke komme så meget mere ind på – og der er det ikke muligt at få et personalerum eller personalelejlighed, for de er jo ikke en del af bofællesskabet, det er jo netop personale. Dér må vi altså se på, hvordan vi kan få de ting til at fungere; det kunne jo godt være sådan, at vi kan have et personalerum, hvor personalet kan overnatte, tage bad og sådan nogle ting, således at man også har nogen, man